WASHINGTON D C

75 pokib
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. в Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 197. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ЖОВТНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 23, 1968 No. 197. VOL. LXXV.

КОСМІЧНИЙ КОРАБЕЛЬ „АПОЛЛО 7" УСПІШНО ЗАКІНЧИВ СВОЮ ІСТОРИЧНУ МІСІЮ: ОБЛЕТІВШИ 163 РАЗИ ДОВКОЛА ЗЕМЛІ ВПРОДОВЖ 11 ДНІВ, ВЕРНУВСЯ ЩАСЛИВО НА ЗЕМЛЮ В ОЗНАЧЕНОМУ ЧАСІ І МІСЦІ

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 22 жовтня, 1968

В АМЕРИЦІ

РЕСПУБЛІКАНЦІ СПОДІВАЮТЬСЯ ЗБІЛЬШИТИ число своїх сенаторів в цьогорічних виборах, але загально передбачують, що жадна партія не матиме великої переваги в Сенаті після виборів, бо республіканцям не вдасться здобути контролі над Сенатом. Політики пригадують 1946 рік, коли республіканці несподівано здобули були більшість в Сенаті. Тепер демократи мають в Сенаті 63-ох сенаторів, а республіканці тільки 37-ох. Більші зміни в Сенаті будуть бо вже 10 сенаторів відійдуть із Сенату тому, що або самі не кандидують, або програли правибори і їх змусили не кандидувати. Між цими десятьма є шість демократів і 4 республіканці.

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ ЗБІЛЬШЕННЯ популярности демократичного кандидата Гомфрі, але між трьома кандидатами перед веде республіканський кандидат Ніксон. Переведені опитування аґенцією Гарріса стверджують, що Гомфрі збільшив своє число отриманих голосів на 3 відсотки в порівнянні з Ніксоном, а Воллес втратив 3 відсотки голосів. Останньо переведено опитування 10-го жовтня, а передостанні — 13 вересня. Ніксон мав 40 відсотків голосів (39 у вересні), Гомфрі 35 (32), а Воллес в жовтні дістав 7 відсотків, а у вересні мав 9. Опитування щоденника „Дейлі Нюз" в стейті Ню Йорк дають Ніксонові 46 відсотків, Гомфрі — 42, а Воллесові тільки 8 відсотків. 4 відсотки нерішені.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА ПРИГАДУЄ, що в дотеперішній історії ЗСА тільки одна вдова по президенті цієї країни виходила вдруге заміж після смерти свого чоловіка. Була це пані Гровер Клівленд, яка вийшла заміж за професора Принстонського університету Томаса Дж. Престона. Сталося це 10-го лютого 1913-го року, п'ять років після смерти колишнього президента Гровера Клівленда, який помер в червні 1908-го року. Клівленд був президентом дві каденції від 1885 до 1889 року, і від 1893 до 1897. Пані Клівленд, в другому одружінні пані Престон, жила в Принстоні і померла 29 жовтня 1947-го року у віці 83-ох років.

КОМІСІЯ ЧЕСНОЇ ПРАКТИКИ У ВИБОРЧІЙ кампанії, яку очолює Чарлз П. Тефт із Сінсіннеті, Огайо, закликає всіх редакторів та керівників радіових і телевізійних авдицій, щоб впродовж п'ятьох днів перед виборами, які відбудуться 5-го листопада, не публікували ані не оголошували жадних політичних оскаржень, яких не можна б ще до виборів спростувати. Цей заклик вміщений в маленькій книжечці, висланій редакціям та радіовим і телевізійним стаціям, і в якій подається численні приклади на це, що найбільше неправдивих оскаржень політичних противників появляється в кількох днях перед виборами.

У СВІТІ

ВОЄННОГО ПЕРЕМИРЯ У В'ЄТНАМІ не буде автоматично, коли скінчиться бомбардування Північного В'єтнаму — твердить американська преса, зате таке перемир'я може настати фактично, навіть без формальної умови, внаслідку щораз менших воєнних дій. Південно-в'єтнамські військові й цивільні власті не вважають теперішнього затишшя на наземних фронтах за доказ примирливости Північного В'єтнаму.

ДО ЗСА ВИЇЗДЯТЬ інтелектуали з Чехо - Словаччини й інших сателітських країн Европи. Вони здебільша жиди з Польщі, або чехи й мадяри, що лякаються поновороту сталіністів до влади. Акторка Іда Камінська з Варшави, диригент симфонічної оркестри Янош Кенде з Кошиць, румунська оперна співачка Йолянда Маляреску, спеціяліст серцевих недуг д-р Ян Земплені з Праги, різні інженери й фізики — є між втікачами з останніх тижнів.

У КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЇ ВПЕРШЕ ОПРИЛЮДНЕНО тепер вістку про Паризьку конференцію між ЗСА й Північним В'єтнамом. Щойно в минулу неділю комуно - китайська пресова аґенція повідомила, що від 13 травня відбувається Паризька конференція, яка від того часу відбула 26 засідань. Дотепер китайські комуністи взагалі промовчали ту подію.

В КАНАДІ ПАНУЄ НАФТОВА ГАРЯЧКА, бо всі передбачують, що в північній частині знаходяться великі запаси нафти. Всіми можливими комунікаційними засобами висилають на північ машини, потрібні до свердління за нафтою. Це все висилають на Аляску та півострів Юкон. Все це спричиняє великий рух в Едмонтоні та Калґари в провінції Алберта, де сильний нафтовий промисл. Великі міжнародні нафтові компанії та приватники купують нафтові терени на півночі, спекулюючи ними, та купуючи їх від уряду. Ще в червні повідомили, що сподіваються нафтових джерел із 10 більйонами бочок.

9 АРАБСЬКИХ СУЛТАНІВ ПЕРЕГОВОРЮЮТЬ про створення спільної системи оборони проти зазіхань Єгипту, Сирії й Іраку, підпорядкованих совєтським впливам. Це мікроскопійні султанати над Перською затокою, на Арабському півострові, залишені на призволяще після відкликання британської фльоти з вод на схід від Суезу. В цій справі іранський шах Різа Пахвелі прибуде з відвідинами до короля Савді Арабії Фейсала: вони обидва є проти експансії СССР і його арабських сателітів, в які Москва перетворює Єгипет, Сирію і Ірак.

Українські республіканці Іллиной відбули успішний бенкет

Шикаґо. (С. К.) — Минулої неділі, 20-го жовтня, тут відбувся успішний бенкет, що його влаштував Український Стейтовий Республіканський Комітет Іллиной. В бенкеті, що його започаткував і ним проводив голова Стейтового Комітету проф. Мирон Куропась, взяло участь кругло 350 осіб. Під час бенкету промовляли відомий приятель українців конґресмен Дервінскі, республіканський кандидат на губернатора Іллиной п. Оґілві та ін. Ціллю бенкету було спопуляризувати серед українців стейту місцеві та крайові виборчі проблеми.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ГОМФРІ З ВДЯЧНІСТЮ ПРИЙНЯВ ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ



Гюберт Г. Гомфрі

Ню Йорк. — Понеділок 21-го жовтня належав без сумніву до найбільш зайнятих днів у виступах віцепрезидента Гюберта Г. Гомфрі в цій метрополії в теперішній передвиборчій кампанії. Тим не менше віцепрезидент все ж таки влаштував зустріч з групами поодиноких національностей, в цьому й з українською, від якої одержав уже давно признане йому Шевченківське Відзначення Волі — артистично виконану грамоту з кольоровим портретом Тараса Шевченка та відповідним написом, у якому сказано, що це найвище українське відзначення у вільному світі признається діячеві за спеціяльні заслуги для справи волі. Ці відзначення дає Український Конґресовий Комітет державним діячам та заслуженим діячам науки, які дали найбільший вклад в оборону волі для тих, що її мають, та для здобуття волі для тих, що її втратили. Досі цією почесною грамотою, яка була встановлена з нагоди поставлення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, одержали колишні президенти Америки Двайт Айзенгавер і Геррі Труман, колишній прем'єр Канади Дж. Діффенбейкер, сенатор Дірксен і спікер Палати Репрезентантів конгресмен Мек Кормик, капелян Сенату і Палати Репрезентантів та ін. З українців цим високим відзначенням були нагороджені проф. Лев Добрянський, проф. Роман Смаль-Стоцький, проф. Ол. Грановський та ін. Віце-президентові Гомфрі передав Грамоту від імені УККомітету його екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір в товаристві Володимира Бакада, адв. Данила Кузика, Володимира Клавсника та Мирона Солонинки. „Свободу" репрезентував ред. А. Драган. Зустріч з віце-президентом Гомфрі відбулася в готелі Валдорф Асторія в пополудневих годинах. Віцепрезидент Гомфрі, приймаючи відзначення з рук п. Й. Лисогора, був помітно зворушений та кількакратно висловлював свою вдячність, заявляючи, що він вважає це відзначення за велику почесть та буде пишатися ним. Зустріч та передача відзначення відбулися в приявності багатьох крайових і стейтових діячів Демократичної партії.

Ніксон обіцяє створити 15 мільйонів варстатів праці, Гомфрі вірить в перемогу

Сінсіннеті, Огайо. — Республіканський кандидат на президента Ніксон, ведучи виборчу кампанію в стейті Огайо, обіцяв впродовж найближчих чотирьох років зорганізувати 15 мільйонів нових варстатів праці. Він казав, що робітники не мають боятися того, що перевишколюється нефахових робітників, бо ніхто з тих робітників, які тепер працюють, не втратить праці. Коли він, Ніксон, стане президентом ЗСА, то старатиметься зорганізувати коло 15 мільйонів нових варстатів праці, щоб всі здібні працювати американці, були затруднені. Демократичний кандидат на президента Гомфрі від 21-го жовтня виборчу кампанію в Ню Йорку в Бруклині. Він закликав демократів до завзятої праці, щоб допомогти демократам виграти цьогорічні вибори. Гомфрі казав, що тиждень тому він почувався гірше, як тепер. Тоді був фізично недужий і духово пригноблений. Тепер він оптимістично дивиться на вислід цьогорічних виборів. Гомфрі промовляв в Бруклині на зборах хасидівської жидівської групи, де обіцяв, що як буде президентом цієї країни, то дбатиме про безпеку всіх груп населення: в домах, бизнесах і на вулицях. Гомфрі промовляв на цих зборах в ярмулці.

Д-р Антін Жуковський головою стейтового комітету для вибору Ніксона-Еґню

ДВА УКРАЇНЦІ КАНДИДУЮТЬ ДО СТЕЙТОВОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ У НОРТ ДАКОТІ

Бісмарк, Норт Дакота. — З кінцем вересня ц.р. з головної кватири „Ніксон-Еґню" у Вашинґтоні проф. Лев Добрянський телефонічно повідомив в імені Чарлса Райна про номінацію д-ра Антона Жуковського на голову стейтового комітету на Норт Дакоту „Українці за Ніксон-Еґню". Таке саме повідомлення одержав був. губернатор Джан Дейвіс, голова стейтового горожанського комітету. Рівночасно, д-р Жуковський дістав доручення створити стейтовий комітет з представників різних міст на просторі цілого стейту Норт Дакоти. Вже з початком жовтня такий Комітет почав працю в такому складі: голова — д-р Антін Жуковський, м-голова — Майк Олійник з Белфилд, секретар-скарбник — Франк Кордоновий, мейор Белфилду; члени Комітету: пані Анна Бойцун, пані Святослава Жуковська, д-р Волтер Шкварюк, Андрій Дрібненький, проф. Степан Попель, проф. Василь Гнoєвий, Лаврен. Шереский, Денис Шереский, Дмитро Клим, Юрій Клим, Ник. Прокоп, Михайло Малковський, Волтер Юрків, Бен Кінів, Іван Баранко і Семен Ґулька. Комітет співпрацює і є у порозумінню з американським горожанським Комітетом за Ніксона-Еґню, якого головою є особистий приятель д-ра Жуковського, був. губернатор Джан Дейвіс, а координатором стейт. комісар Ричард Елкінс.

У Норт Дакоті до стейто-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УНО В КАНАДІ ВИМАГАЄ ПЕРЕБУДОВИ СТРУКТУРИ КУК

Вінніпеґ. (М. Х.) — Як уже загально інформовано, Українське Національне Об'єднання в Канаді вже перед 9-им Конґресом Українців Канади, як і під час самого Конґресу, що відбувся тут в днях від 11 до 14-го жовтня ц. р., робило заходи, щоб домогтись структуальної перебудови Конґресу Українців Канади. Заходи не мали успіху й голова делеґації УНО, проф. д-р Богдан Боцюрків, склав таку заяву, яка була відчитана на пленарній сесії Конґресу в понеділок, 14-го жовтня:

Заява делеґації УНО

Від імені делеґації УНО на цьому Конґресі я маю шану зложити таку заяву:

І. Делеґати Українського Національного Об'єднання з жалем стверджують, що постава деяких складових організацій КУК внеможливила статутові зміни чи доповнення, які пристосували б структуру КуК до сучасних обставин, тенденцій розвитку та вимог української спільноти в Канаді, а це поширити суспільно - організаційну базу Керівних Органів КУК і в цей спосіб скріпити Центральні Органи новими і молодими силами.

2. Делеґація УНО вважає, що загальною статутовою основою КУК є тільки Чартер і „Дженерал Бай Лавс" з дня 28 червня 1963 р., приняті Президією КУК, потверджені Секретарем Стейту в Оттаві і які нас зобов'язують на цьому IX Конґресі україн-

(Закінчення на стор. 3-ій)

З Чехо-Словаччини відкликують більшість окупаційних військ

Прага. — Мадярські й польські війська, які брали участь в інвазії проти Чехо-Словаччини в серпні ц.р. почали від'їздити в понеділок 21 жовтня ц.р. У Будапешті й Варшаві офіційно проголошено, що війська тих країн вертаються і закликано населення — гідно їх привітати. Однаково Мадярщина, як Польща висилали під диктатом Москви до Чехо-Словаччини по дві свої дивізії, себто по 25.000 війська. Крім того поляки вислали туди летунський дивізіон, яких 150 бомбовиків типу МІҐ. Східня Німеччина залишила в ЧССР тільки штабових зв'язкових старшин. З Праги й інших більших чесько-словацьких міст почали навантажувати на поїзди також совєтських вояків і військові обози. Всі окупаційні збройні сили становили понад пів мільйона військовиків. Із них коло 70.000 до 100.000 совєтських вояків залишиться в ЧССР на постійно. — Совєтська преса, зокрема московська „Правда", не припиняє атак проти чеської преси за її будцім-то вороже становище супроти СССР. З другого боку — чеська преса й різні діячі протестують проти ширення брехонь про Чехо-Словаччину й чеську комуністичну партію. Кол. міністер закордонних справ Ірі Гаєк заявив, що клеветницька кампанія, поведена проти нього совєтською пресою, була на такому низькому рівні, що навіть не лицює тих брехонь спростовувати.

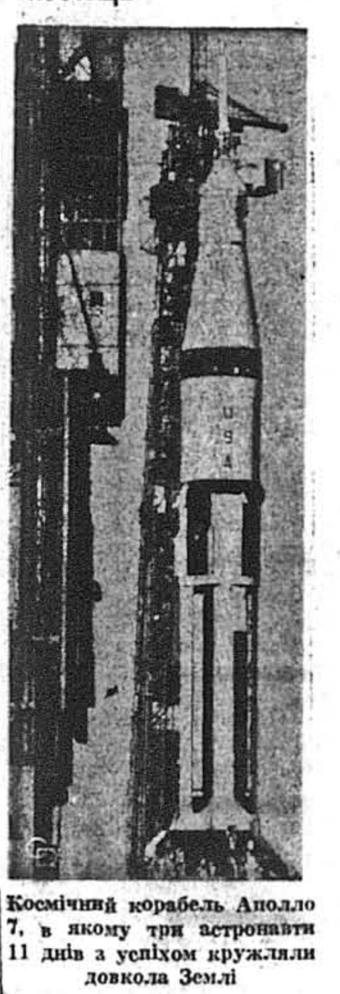
Відбудуться Союзові Збори в Рочестері, Вунсакеті і Нортгемтоні

Джерзі Сити, Н. Дж. — З Головної Канцелярії Українського Нородного Союзу інформують, що в рямках теперішньої організаційної кампанії відбудуться в суботу, 26-го жовтня 1968 р. Окружні Союзові збори в Рочестері, в Українсько-Американському Клюбі при 292 Гадсон Ave. від 8 вечора починаючи. В зборах візьме участь, як відпоручник екзекутиви УНСоюзу, заст. гол. предсідника Володимир Сохан та гол. радний з горішньої частини нюйоркського стейту Володимир Запаранюк з Ютики. Того самого дня в Нортгемптоні, Па., в залі Української Католицької Школи при 1343 Ню Порт Ave. від год. 5 по полудні відбудуться збори Аллентавнської Округи, в яких візьмуть участь головний секретар Ярослав Падох та гол. радний й обласний організатор Степан Гавриш. А в неділю, 27-го жовтня відбудуться збори у Вунсакет, які відвідає головний касир Петро Пуцило. Збори відбудуться в залі Української Православної Церкви св. Михаїла при 74 Гарріс Ave. Початок о год. 1.30 по полудні. Предметом зборів будуть важливі союзові і громадські справи, зокрема ж плянування успішного переведення осінньої, передювілейної кампанії УНСоюзу для його розбудови та підготова ювілейних свят, зв'язаних з недалеким 75-річчя УНСоюзу в 1969 році. Збори відкриті для загалу союзового членства та для ширших кругів громадянства.

Нова праця д-ра Л Луцева про І. Франка буде темою літературного вечора в ЛМКлюбі в Ню Йорку

Ню Йорк. — В п'ятницю 25 жовтня ц. р. тут заходом Літературно - Мистецького Клюбу і Редакції „Свободи" відбудеться літературний вечір відомого українського літературного критика і літературознавця, співредактора „Свободи" д-ра Луки Луцева для відзначення виходу його великої праці-монографії „Іван Франко — борець за національну і соціяльну справедливість". Буде відбуватись цей вечір у приміщеннях ЛМКлюбу в Ню Йорку, починаючи від 7.30 веч. У програмі вечора передбачені такі виступи: увідне слово голови Клюбу Бориса Ржепецького, доповідь ред. Богдана Кравцева про літературознавчу і критичну діяльність д-ра Л. Луцева і його найновішу працю про Івана Франка, слово д-ра Луки Луцева „Автор про свою працю". На закінчення вечора артист і режисер С. Крижанівський читатиме уривки з названої монографії про І. Франка. Після закінчення програми — товариська зустріч при чаю.

УСПІХ „АПОЛЛО 7" ПРОМОЩУЄ ШЛЯХ НА МІСЯЦЬ



Космічний корабель Аполло 7, в якому три астронавти 11 днів з успіхом кружляли довкола Землі

Гюстон, Тексас. — Космічний корабель „Аполло 7" з астронавтами Волтером Шірра, Данном Айзеле та Волтером Каннінґгемом з повним успіхом закінчив свій історичний лет довкола Землі та у вівторок, 22-го жовтня, кілька хвилин після години 7-ої рано щасливо приземлився на Атлантійському океані на південь від Бермудів, облетівши 163 рази Землю впродовж 260 годин та перевівши в орбіті ряд вітальних експериментів, що практично промощують людині шлях до висадки на Місяці.

У вівторок 22-го жовтня астронавти космічного корабля „Аполло 7" вже в ранніх годинах почали підготовлятися до приземлення. Астронавти капітан Волтер Шірра, майор Данн Ф. Айзеле та цивільний пілот Волтер Каннінґгем кружляли довкола Землі 11 днів. Це був перший лет астронавтів в програмі Аполло 7, яка має закінчитися тим, що американські астронавти перед 1970-им роком, можливо вже в найближчому році залетять на Місяць. Лет астронавтів Аполло 7 був під кожним оглядом успішний. Вони перелетіли 4.5 мільйона миль довкола Землі, облетівши її 163 рази впродовж 260-ох годин. На океані 300 миль на південь від Бермудських островів чекав на астронавтів американський літаконосець Ессекс із літаками та гелікоптерами, щоб виловити кабіну з астронавтами, яка мала впасти на океан. Астронавти за допомогою скиненої ракети спричинили те, що космічний корабель Аполло 7 вийшов із орбіти довкола Землі та почав злітати на Землю. Лікарі на землі та самі астронавти турбувалися тим, щоб не пошкодити слух астронавтів, які всі нездужали на простуду, з якої вони вповні не вилікувалися ще й досі. На зарядження лікаря астронавти спожили відповідні ліки, щоб якнайлегше пережити ту зміну в тисненні повітря, яка настане тоді, коли кабіна з астронавтами буде злітати на Землю. Астронавти дістали наказ, щоб були в космічних одягах під час приземлювання. Та вони дістали дозвіл на те, щоб сповільнити дещо шоломи з огляду на їхню простуду та на їхній слух. Астронавти кружляли довкола Землі на висоті від 103-ох до 266-ох миль. Випущена ракета сповільнила швидкість лету Аполло з17.500 миль до 16.600 миль, і тоді почалося приземлювання космічного корабля. Кабіна з астронавтами з успіхом осіла на океані, і після того почалися змагання в тому напрямі, щоб її виловити з води за допомогою гелікоптера та перевезти на літаконосець Ессекс звідки астронавтів перевезуть на Флориду, де вони відбудуть лікарські оглядини та звітуватимуть про свій лет спеціялістам від космічних летів. Виловлення кабіни з астронавтами тривало понад 40 мінут. Астронавти нав'язали були зв'язок зі своєю командою і повідомляли, що почуваються добре. Рятункова акція була дещо утруднена внаслідок дощу. Кабіна осіла на океані на кілька миль від літаконосця Ессекс, з якого негайно вилетіли гелікоптери, щоб витягнути з води астронавтів. Рятункова акція відбувалася згідно з пляном. Астронавти почувалися дуже добре і навіть жартували з командою, яка мала зв'язок із ними. Совєтський корабель крутився недалеко місця, де приземлилися астронавти з Аполло 7. О год. 7.50 перший астронавт був на гелікоптері, а після того перевезли на літаконосець всіх астронавтів, де їх оваційно привітала залога літаконосця. О год. 8.01 всі три астронавти були на літаконосці, що було щасливим закінченням лету астронавтів із Аполло 7. Представник Аеронавтичної і Космічної Адміністрації повідомив, що 20-го грудня має відбутися лет астронавтів Аполло 8 в напрямі до Місяця, і астронавти мають кружляти довкола Місяця.

Адв. М. В. Косач кандидує на суддю



Адв. М. В. Косач

Йолґстави, Огайо. — Адвокат Михайло В. Косач, відомий зі своєї адвокатської праці, кандидує на суддю Камон Пліс Корт на повіт Магонінґ. В травні під час правиборів, здобув кандидатуру великою більшістю голосів. Адв. Косач усе своє життя перебуває в повіті Магонінґ. Студії здобув на Огайськім Стейтовім Універсистемі, здобувши дипломи бокалавра і д-ра правничих наук. Має право охороняти клієнтів в міських, стейтових і федеральних судах. Адвокатську практику провадить 27 літ. Одружений, батько 3 дітей. Є членом УНСоюзу і УККА.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Одруження Джеклін

Коли проголошено, що вдова президента Джана Кеннеді, Джеклін, виходить вдруге заміж за грецького магната Аристотеля Онассіса, були такі, які твердили, що це лише її особиста справа, і ніхто не має права забирати про це слово. Проте, Джеклін Кеннеді після трагічного атентату в Далласі 22 листопада 1963 року зайняла в американському суспільстві таке становище, що вона тільки формально була особою приватною, без ніякої офіційної функції, але насправді — як читали ми в одному коментарі — „стала власністю душ і сердець мільйонів американських громадян". Як формулював інший коментатор — з вдячности за достойну поставу Джеклін в тих трагічних днях листопада 1963 американці поставили її на п'єдестал, наче єдину постать королівського роду в американській республіці . . .

Саме тому це друге одруження знайшло такий голосний і — неприхильний відгук. Очевидно, що це молода, 39-річна жінка мала повне й природне право вийти знову заміж, тим паче, що вона, предмет постійного зацікавлення збоку преси, не могла ніде являтися без мужеського супроводу. І тому преса прихильно ставилась, наприклад, до пліток про її приязні відносини з колишнім британським амбасадором у Вашингтоні, 50-річним лордом Гарлеком. Але громадська думка в ЗСА й широкому світі поставилась до виходу Джеклін Кеннеді заміж за Аристотеля Онассіса надзвичайно критично.

Підкреслюється передусім, що А. Онассіс міг би бути її батьком, бо старший за неї на 22 роки. Що він малоосвічений і здобув величезний маєток своїм хистом, спритом, енергією і такими безскрупульними методами, за які, в ЗСА його арештували, і справу зліквідували тільки тоді, коли він заплатив відшкодування 7 мільйонів долярів. Своїм обличчям і всім своїм виглядом він аж ніяк не красунь. Вся родина Кеннеді підкреслювала свій католицизм і свою приязнь з кардиналом Кушінґом. Онассіс — православний грек, розведений з першою жінкою. Вона — знавець мистецтва. Він вправді скуповує мистецькі скарби, але просто як багатій. Трудно дошукатися між ними будь - якої духової спільноти. Немає сумніву, що з першим чоловіком — сенатором, а після того Президентом Америки, — лучила її дійсно щира любов. Логічний висновок, що спонукою до того заміжжя був велетенський маєток Онассіса — не сподобався громадській думці. Як висловився зразу ж популярний нюйоркський „Дейлі Нюз" — „Джеклін сама зійшла з п'єдесталу".

Без фіґового листка

З Києва до Франції знову виїхав „державний" Ансамбль танцю під керівництвом Павла Вірського. Він дасть там понад 30 концертів. У програмі Ансамблю, як повідомляла київська газета „Культура і Життя" з 13 жовтня, такі танцювальні точки, як „Козаки", „Запорожці", „Ой під вишнею", „Чумацькі радощі" і т. д., лише одна-два є такого роду, як „Урожай на колгоспному полі". Словом, репертуар такий, що за його показ в „соціялістичній" Україні П. Вірського нині заарештували б, як . . . націоналіста. Але то на експорт, для показу французам, яка то сучасна Україна „національна", мистецька, історична і особливо ж — весела та щаслива.

Що ж насправді діється з українською культурою і мистецтвом у цей час? В „Радянській Україні" з 12 жовтня опубліковано передову під заг. „Високий поклик мистецтва". Це — прямі вказівки виконувачів волі Москви, що мають робити мистці в Україні, на які теми писати, кого прославляти. В передовій сказано із сталінською гострою виразністю: „Письменники, художники, композитори, діячі театру, кіно мають піднести свою творчу активність у здійсненні програмних настанов комуністичної партії — засобами мистецтва ще краще виховувати ідейно стійких борців" . . . В іншому місці тієї ж передової сказано: „В наш час обов'язок творця полягає в тому, щоб перешкодити намаганням протягнути в нашу літературу і мистецтво чужі ідеології. Партійні організації творчих спілок мають постійно дбати про активне виховання діячів мистецтва в дусі комуністичної ідейности, особливу увагу приділяючи політичному загартуванню творчої молоді".

Партія не лише повчає і вимагає, — вона домагається, щоб працівники культури й мистецтва топтали самі себе, віддавали їй душу й тіло, не лише „служили", а й „горіли". В Україні партія виступає без фіґового листка, не прикриваючи диктатури. Це тільки за кордоном будуть показувати „Козаків", а вдома — вихваляй Москву й комунізм.

Степан Женецький

УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ

Цікавляться літературою українців Югославії

У липні ц. р. перебував серед українців Югославії старший науковий співробітник Інституту літератури ім. Т. Шевченка Академії Наук УССР в Києві, кандидат філологічних наук, Олекса Мишанич. Він відвідав оселі українців у Вачці, Сремі, Славонії і Боснії. В редакції тижневика „Руське Слово", в Руському Керестурі, він поділився своїми спостереженнями з його редакторами.

„Олекса Мишанич є одним із перших українських совєтських літературознавців, — читаємо в „Руському Слові, — який почав докладніше цікавитися й писати про літературу югославських українців. Він поінформував нас, що незабаром у львівському журналі „Жовтень" має вийти антологія поезії югославських українців, до якої ввійдуть твори 16 українських поетів з Югославії. Вірші будуть надруковані в оригіналі в українському бачванському діялекті, тобто без перекладу на українську літературну мову. Залишені ці твори в оригіналі тому, пояснив О. Мишанич, що діялект бачванських українців для читачів Західньої України цілком зрозумілий, за вийнятком, розуміється, окремих слів".

Далі О. Мишанич заявив редакторам „Руського Слова", що хотів би також підготувати у совєтській українській пресі публікації творів українських бачванських письменників, кілька з них українською літературною мовою. Варто, — сказав він, — прорецензувати нові українські бачванські видання — книжки Дюри Папгаргая, Митра Наня, Євгена Кочиша. „Хочеться зробити якнайбільше, — заявив О. Мишанич, — щоб на Радянській Україні докладно знали про культурне й літературне життя своїх братів - українців у Югославії".

Також пряшівський фольклорист відвідав українців Югославії

У липні ц. р., ще перед окупацією совєтськими військами Чехо - Словаччини, відвідав українців Югославії відомий український фольклорист з Пряшівщини, д-р Микола Мушинка. У розмові з редакторами газети „Руське Слово" про національно - культурне життя українців в Югославії він сказав:

„Ваша орієнтація в культурній роботі — спрямування на поступовий перехід посередництвом місцевої мови до загальноукраїнської мови та культури повністю відповідає вашим реальним умовам, і вона здається мені продуманою і розумною, на даному етапі єдиноможливою. Ми, в Чехо - Словаччині, у 50-ох роках вирішили були прискорити природний процес і без попередньої підготови перейшли на загальноукраїнську орієнтацію, і за це тепер дуже дорого платимо. Як бачите з нашої преси, в останньому часі ми зробили певний крок назад, орієнтуючи наше населення на традиційну „руську" культуру (вважаючи терміни „русин" і „українець" синонімами). У вас, як я бачу, національна свідомість населення настільки міцна, що про якийсь занепад національної культури чи асиміляцію населення не може бути й мови. І ще одне: ваша література вже тепер має добрий відгук на Україні, в Чехо - Словаччині та в інших країнах. Я вважаю її значним збагаченням загальноукраїнської культури, вірю, що вона незабаром і офіційно увійде в історію української культури".

70-річчя поселення українців у Боснії

В культурно - освітньому Товаристві ім. Т. Шевченка в місті Прнянова, Боснія, в Югославії, підготовляються до відзначення 70-річчя поселення українців у Боснії. До Прнянова запрошено проф. Юрія Шерегія з Братислави, Чехо - Словаччина, який підготовляє вистави театральних п'єс „Маруся Богуславка" М. Старицького, „Пошились в дурні" М. Кропивницького, „Мені сімнадцятий минало" — рецитація за поезіями Т. Шевченка. До Прнянова прибув Іриней Тимко, керівник українського хору з Нового Саду, який підготовляє хорові виступи.

Ціла програма буде показана на цьогорічному виступі фольклорного попису югославських українців „Червона Ружа", як також на ювілейному відзначуванні 70-річчя поселення українців в Югославії.

Нарада в Бана Луці

У Бана Луці відбулися наради Правління Ради культурної діяльности народностей баналуцького реґіону, на яких обговорювано найпекучіші проблеми культурного та громадсько-політичного життя народностей цілої округи.

На нараді обговорювано проблеми української народности — організація навчання української мови в школах, організаційні проблеми, зв'язані з урочистостями відзначування 70-річчя поселення українців у Боснії, діяльність Ради та ін.

Таборування української студентської молоді

Цього року відбулося таборування української середньошкільної та студентської молоді Югославії в місті Руський Керестур, Хорватія. Цьогорічний табір в Руському Керестурі — це вже четверте з черги таборування української студентської молоді в Югославії. Перший такий табір відбувся на Фрушковій горі в 1965 р., другий — у Прнянові в 1966 р., а третій — в місті Шід.

Ціль цих таборувань — поглибити українську національну свідомість серед студентів та приготувати учасників до культурно - освітньої праці між українським населенням Югославії.

Збірка поезій Дюри Папгаргая

У Руському Керестурі, у Видавництві „Руське Слово", появилася збірка поезій українського поета з Бачки, Дюри Папгаргая п. з. „Ту такой при шерцу" (Тут таки при серці). Поезії видані українським бачванським діялектом. Збірка охоплює 20-річну поетичну творчість поета. В короткій рецензії на цю збірку в газеті „Руське Слово" (ч. 29, 1968 р.) сказано, що вона є „найкращою книжкою нашою мовою, виданою не лише в

(Закінчення на стор. 3-ій)

О. Зінкевич

В МЕХІКО ПАДАЮТЬ СПОРТОВІ РЕКОРДИ

Мехіко - Сиrі. XIX Світова Олімпіяда. — Другу золоту медалю для СССР-Росії здобув на XIX Олімпіяді в Мехіко латиш Янос Лусіс. Це — ще один доказ, чому російські шовіністи в Москві і в Олімпійському Комітеті СССР на чолі з К. Романовим не хочуть допустити, щоб українці, білоруси, представники прибалтійських і інших народів Совєтського Союзу виступали на Олімпіядах окремо й боронили на них спортову честь своїх народів, а не свого поневолювача — Росію.

Під тиском світової опінії і постійних виступів Українського Олімпійського Комітету проти російського колоніялізму й національної дискримінації в спорті, росіяни були примушені піти на деякі поступки: в своєму еспанськомовному щоденному бюлетені вони подають справжню національність спортовців з Олімпійської Команди СССР, хоч часом дуже невиразно, щоб увести читача в блуд. Отже, біля прізвищ багатьох українських спортовців вони зазначають „українець" або „Україна".

Успіх латиша Я. Лусіса, який у меті списом встановив новий рекорд (90.10 метра), був не абиякою сенсацією. Багатотисячна публіка слідкувала за ним із запертим віддихом, хоч овацій йому не влаштувала, мабуть, через той невідступний напис на його грудях „СССР".

Взагалі XIX Олімпіяда увійде в історію, як Олімпіяда, на якій спортовці ломлять рекорди за рекордами. Кожного дня, зокрема в бігах на різні віддалі, — щось нове, щось сенсаційне. Колись спортовці і не мріяли переступити межу 10 секунд в бігу на 100 метрів. Тепер це стало дійсністю.

Виринає питання: які є межі людських спроможностей? Як високо буде підноситись планка в стрибках у висоту? Наскільки посунеться стрілка годинника за чотири чи сорок років у доланні віддалі?

Секунду за секундою, сантиметр за сантиметром поборюють нові ґенерації спортовців. На спортовій світовій арені встановлюють нові рекорди не лише американські, але й африканські мурини, які стали справжньою сенсацією Мехіка. Падають старі рекорди, народжуються нові, прямо фантастичні. Може причиною цього положення Мехіко - Сиrі: понад сім тисяч стіп над рівнем моря. А може краща підготова, більша воля спортовця перемогти противника?

Ось лише кілька прикладів: Джім Гайнс (ЗСА) біг 100 м. — 9.9 сек.; Сміт (ЗСА) 200 м. — 19.8 сек.; Сінґрен (ЗСА) стрибок з жердиною — 5.40 м. (17 стіп $8\frac{1}{2}$ цалів), Я. Лусіс (Латвія) мет списом — 90.10 м. (295 стіп 7 цалів), Жантіль (Італія) потрійний стрибок — 17.70 м. Все це нові світові рекорди.

Українцям в легкій атлетиці не пощастило. Ані В. Кудинський, ані Л. Микитенко, ані харків'янин Г. Близнецов не показали тих результатів, яких від них сподівалися їхні тренери. В бігах на далекі дистанції, як наші (зокрема Микитенко), так і інші спортовці з СССР, вириваються в перших рундах наперед, ведуть перед майже до кінця, а в останній рунді перед фінішем у них не вистачає сили на ривок вперед.

Перший тиждень Олімпіяди знаменують антагонізми між спортовцями СССР і Чехо - Словаччини, що виразно занотовує велика мехіканська преса, і демонстрації американських муринів, які стараються всюди підкреслювати свою силу.

Американські мурини Сміт і Карлос (біг на 200 м.), після вручення їм золотої (Сміт) і бронзової (Карлос) медаль, під час виконування американського гимну стояли на п'єдесталі наструнко з піднесеними в чорних рукавицях п'ястуками. Коли вони сходили з п'єдесталу значна частина білих своїми вигуками виразно продемонструвала неприхильне до них наставлення. В одній частині стадіону це внесло таке замішання, що потрібне було навіть втручання поліції.

Прелімінарні вправи з гімнастики, яким приглядалось шість тисяч людей, стали виразним двобоєм між спортовцями СССР і Чехо - Словаччини.

Два тижні большевики докладали всіх старань, щоб полонити мехіканську публіку усмішками своєї фаворитки в гімнастиці Наташі Кучинської. Вона виступала в телевізії, її великі фота появились в багатьох часописах, вона розкидала „поцілунки" на відкритті Олімпіяди. Але коли Наташа зустрінулась в гімнастичній залі зі своєю найбільшою суперницею, одягненою в чорному чешкою Верою Цеславською, всі симпатії мехіканців перенеслися в сторону Вери. Присутня в залі публіка влаштувала овацію Цеславській, а вигукам „арріба, Чехословакія!" — вгору, Чехо - Словаччино! — не було кінця.

ПРО „НАЙМЕНШУ" ДІЛЯНКУ

Життьові процеси в людській спільноті, етнічній групі чи в народі дуже нагадують життьові процеси в кожному живому організмі людини. Коли десь припиниться доплив свіжої крови, організм починає виявляти перебої, і коли цьому вчасно не зарадити — треба чекати лиха.

Справа рідної культури — одна з найважливіших ланок у житті кожної спільноти, особливо ж коли вона перебуває в оточенні іншої чи інших культур. Українська культура є тим чудовим островом, на якому будуємо все — від найменшого дитячого садочка до рідної церкви. Становище українців в Австралії нічим не різниться в цьому розумінні від становища українців в Америці, Франції, Арґентині... Носієм рідної культури є вся спільнота, творцем — одиниці, що в цій ділянці працюють. Творці культури не родяться, як гриби після дощу. Вроджені таланти це така ж рідкість, як, скажімо, нові відкриття. Та й вроджені таланти доводиться плекати, бо без наполегливої праці дають вони небагато.

Причина цих і подібних міркувань — Друга Виставка Творчости Молоді, що її влаштовував цього місяця 64-ий Відділ Союзу Українок Америки в Ню Йорку.. Діти й молодь, у віці від... 4 років до 16 включно, виставляли протягом двох тижнів 132 експонати, від малюнків до руками пошитих проєктів суконок. Це треба було не лише створити. Для цього треба було і здібностей, і бажання, і часу. Треба було ще й уваги батьків, і багатьох годин праці членок СУА.

Виставкова заля нагадувала розкішний український килим, все в ній чарувало очі. Одинадцятирічний Ігор Магун виявив такий малярський хист, що заради його одного варто було піднятись на третій поверх Українського Народного Дому.

Як зазначено, це вже друга з черги Виставка Творчости Молоді. Ми порівняли книжки відвідувачів, і те порівняння, власне, й викликало думки про кровобіг, про життьовий процес. Минулого року таку виставку відвідали понад 350 громадян. Цього було мало, як на великий „український" Ню Йорк, але все таки діти-автори знали, що ними цікавились і старші, і молодь (минулого року, наприклад, зорганізовано прийшли оглянути виставку кілька ланок сумівців). А цього року книга записів показала, що виставку відвідали заледве 150 осіб, на половину менше, ніж минулого року, хоч цьогорічні експонати були під багатьма оглядами ще цікавішими, бо різноманітнішими: малюнки, в тому числі й олією, витинанки, вишивки, скульптури, ліплення, наклеювання, інкрустація - орнаментика, розмальовування та ще й під взори трипільської культури, лінорити, дереворити, преґарні закладки до книжок, аплікації... А скільки тих красних козаків, українських хатин, буковинських чи волинських взорів!.. Крім того, союзянки обладнали ще й додатковий стіл з десятками назв книжок української дитячої літератури.

Спільно взявши, на одну таку виставку пішли сотні, а може й тисяч годин праці, якщо вже навіть мистецтво міряти працею. І у висліді: 150 гладачів - відвідувачів — на десятки тисяч українців у Ню Йорку.

Хочемо, щоб нас шанували наші діти — маємо пошанувати їх увагою. Хочемо жити далі, як українська спільнота з великими завданнями по цей бік і по той бік океану — не занедбуймо навіть найменших ділянок, бо немає нічого відокремленого в суцільному потоці життя.

(Л. П.)

Від 1965 року даремно домагаються експозиції мистецьких скарбів у Житомирі

Київ. — Ще в 1965 році „Літературна Україна" повідомляла, що в Житомирі в кілько кімнатах і в льохах місцевого Музею лежать сховані від очей відвідувачів та мистецтвознавців незвичайні скарби — картини епохи Відродження. Тоді виявилось, що в посіданні України є оригінальні твори геніяльного мистця епохи Відродження Тиціяна. Крім того, в Житомирі зберігаються картини таких майстрів минулого, як Ліотар, Караччі, дель Пйомбо, Маньяско, Міньяр та ін., в тому й кількох не названих українських мистців минулого, разом 900 унікальної цінности полотен. Після перших сиґналів у 1965 р. „Літературна Україна" в числі з 9 квітня 1968 р. знову надрукувала замітку під наг. „Діяманти для всіх". У ній повідомлено, що для надзвичайної картинної ґалерії вже відвели колишній палац, у самому центрі Житомира. „Але... картини знову опиняться під замком, у запасниках. Парадокс? Не зовсім. До нового приміщення рихтується переїхати краєзнавчий музей. Розмістять тут по-перше експонати відділів історії та природи, а що вже лишиться з виставочної площі — те піде для картин". Виявилось після обстеження, що для експозиції унікальних картин відведено тільки... чотири невеликі кімнати. „Багатства Житомирського музею треба виставити на всенародний огляд", писала „Літературна Україна". Від того часу минуло знову півроку, однак жодних повідомлень про якесь посунення справи вперед ще й досі немає.

Володимир Янів

РОЛЯ Й ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(4)

Може хтось із острахом подумати, що йдеться тут про ідеологічне спрямування, а від ідеології тільки крок до політики, коли УВУ мусить залишитися — і напевно залишиться — установою загальною, отже аполітичною, аконфесійною, апартійною. Отже, спрямування — це не є зв'язання окресленими нормами, — думаю про щось протилежне. Ідеться не про накинення на індивідуальну думку оков, а про збудження індивідуальної думки, про діялог, про шукання, про розривання трафаретів чи шаблонів.

Ідеться про усвідомлення позиції людини в сучаснім її зашморгу цивілізації, — йдеться про голод думки, про призадуму, про філософічну поставу.

Сучасна молодь Західнього світу у своїм бунті проти шаблону, проти існуючого „establішменту" відразу станула на шляхах нового „establішменту" — повної антиномії: у жаданні права на вислів, що мав би стати суцільною критикою минулого, вона забороняє свободу вислову іншим, насамперед старшій ґенерації, отже виключає критику чи спротив. Тому вона вдирається — дослівно — в церкви, не але для того, щоб накидати для того, щоб переконувати, свою думку про абсурдальність релігії, як опіюму для народу, — тому вона в бажанні свободи для себе збирається „голосувати каменем", тобто накинути насильством свою думку й свою волю іншим. (Випадки, занотовані в часі французького травня 1968 р.).

Заступлення старого „establішменту" насильством не є ніякою розв'язкою проблеми, і завданням УВУ є вказати українській молоді, а враз з тим і цілій суспільності, що шлях до істини веде через віднайдення найбільшої цінности в людині: її творчого шукання у свободі й у рівності, згідно з прадавнім гаслом ґарантованого університетського „libertas academica", як повного вислову людини.

„Libertas academica" — це, однак, не чорний прапор анархії, бо вже оборона свободи й рівности накладає на нас певні обов'язки взаємопошани, толеранції, отже ладу, заснованого на певних вартостях: виховання молоді у пошані до вартостей, які вона має сама собі впертою працею знайти — це є правильний шлях, а не заперечування всякої цінности.

І саме в цьому місці приходжу до капітального ствердження, якщо хтось хоче — до антиномії. В одному не можу відмовити політичної ролі університету: стоячи на сторожі традиційних прав університету, університет мусить категорично противитися всьому тому, що ті права в принципі заперечує. Стоячи на сторожі толеранції, свободи, рівности, гідности людини, університет мусить виступати проти всього того що ці права в принципі чи в практиці нищить. Університет мусить бути нетолерантним супроти тих, які толеранцію в теорії й в житті нищать. Складається, отже, так, що наш університет, який постав в екзилі, як протест проти насильства, проти заперечення свободи досліду й вислову, мусить бути виразно антикомуністичний — антикомуністичний в тому сенсі, що сучасний комуністичний режим є тоталітарний, і в своїм тоталітаризмі є запереченням людини, якій ми маємо віддано служити і яку ми маємо розвивати, чи вірніше, якій маємо допомогти розвинутися.[13]

Це останнє уточнення, яке ставить наголос на підметність розвитку кожної людини, дуже важливе з погляду правильного співвідношення професури і студентства — воно дуже важливе для нас в рівній мірі з історичного і сучасного аспекту.

Не маю змоги розвинути проблеми двох ґенерацій в Україні в минулому, тим більше що свого часу присвятив я їй уже чимало уваги.[14] Вистачить пригадати, що протиставлення „батьків і дітей" були в нас гострі, іноді драматичні, зокрема в тридцятих роках, тобто роках моєї юности. Причиною цього був, між іншим, брак відповідного форуму, яким з природи є університет, свого ж університету на рідних землях ми не мали. Цим форумом постійної зустрічі може і мусить бути УВУ, і я вітаю ініціятиву нашої молоді у Мюнхені, яка виявила бажання скористати з цього форуму в більшій мірі, ніж це було будь-коли, і свою ініціятиву пробує поширити й на інші осередки.

Це, зокрема, важливе в сучасну пору, коли проблема „батьків і дітей" стала в такій вийнятковій гостроті серед західньої молоді, — у бунт „der jungen Zornigen", отже „молодих гнівних", французьких „des enragés", отже „осатанілих", скажених чи новочасних „біснуватих". Причини цього бунту здебільша кореняться у браку контактів із професурою, внаслідок чого просто на наших очах гине гідність університету на Заході.

Контакт із молоддю — це підстава існування УВУ, і мені приємно відзначити, що з останнього симпозіюму студентів, чи вірніше із зустрічі студентів із професурою та громадянством, виходить почин до спеціяльного семінару, чи може спільности праці над світоглядовими проблемами сучасности.[15]

---

[13]) Треба пригадати аналогічне становище німецьких офіціяльних кол (і широкої громадської опінії): Комуністична партія, як виразник тоталітарних тенденцій, не є допущена, і може діяти тільки нелеґально. Це тому, щоб уникнути подібної загрози, як було за націонал-соціялістів, які — будучи запереченням демократії — змогли дійти до влади демократичним шляхом, щоб потім використати свою позицію держави для знищення демократичного ладу.

[14]) Перший раз присвятив я цій проблемі статтю у „Студентськім Шляху" — ч. 3-4 (за липень-серпень 1931), отже в часі, коли вона була саме спеціяльно жива. Згодом питанням „двох ґенерацій" зайнявся я з більше соціологічного аспекту на студійних днях УХРуху у Рокка ді Папа (пор. Збірник матеріялів Студійних Днів, які вийшли як випуск ч.3 „видань УХР" (Париж-Рим 1966), стаття „УХР на тлі нашої дійсности" (стор. 351-386). Останньо ще вернувся я до цього питання у циклі доповідей, які я мав на тему „Думати наперед" в часі моєї поїздки по ЗСА й Канаді у зв'язку із перебуванням на СКВУ.

[15]) Симпозіюм відбувся за старанням Спілки Українських Студентів Німеччини (СУСН) у співдії із Психологічним Інститутом УВУ, в суботу, 20 липня 1968 р. Експозе симпозіюму було зладжене на підставі спеціяльної анкети про заінтересування сучасної студентської молоді. Симпозіюм згромадив — поруч із загалом української студентської та гімназійної молоді Мюнхену — нашу інтелектуальну еліту, — зокрема, професорів УВУ, і після експозе зв'язалася дуже широка й інтересна дискусія. У висліді симпозіюму ініціятори вечора рішили, щоб в майбутньому тісніше співдіяти із психологічним Інститутом УВУ, керованим проф. д-ром О. Кульчицьким, а зокрема щоб підготовити світоглядову проблематику до дискусії при нагоді майбутніх літніх семестрів УВУ.

(Далі буде)

ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ТА УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ —

ПОТРІБНО: $600,000; ЗІБРАНО ДОСІ: $540,000 ВПЛИНУЛО В ОСТАННІХ ДНЯХ: $12,000 ЩЕ ПОТРІБНО: $48,000

ЧЕКИ ВИСТАВЛЯТИ НА: UKRAINIAN STUDIES CHAIR FUND, 302 WEST 13th STREET, NEW YORK, N.Y. 100014

УНО В КАНАДІ ВИМАГАЄ ПЕРЕБУДОВИ СТРУКТУРИ КУК

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ців Канади. Але на думку делегації цей Чартер і Бай Лавс вже не відповідають дійсному, сучасному станові й структурі української спільноти в Канаді, та являються перешкодою до повного включення в діяльність КУК молодих, політично й громадсько зрілих сил, зокрема з-поміж жіноцтва, студенства й молоді як теж і утруднюють охоплення організованим життям чимраз більшого числа канадських українців, які залишаються поза рямцями всіх українських організацій.

3. УНО Делегує своїх представників до Президії КУК згідно з постановами обов'язуючого Чартеру і Дженерал Бай Лавс дня 28 червня 1963 лиші під тією умовою, що до чергового X Конгресу Українців Канади Президія КУК підготовить і узгідніть необхідні структуально-статутові зміни і доповнення системи КУК, своєчасно поставить їх під публичну громадську дискусію та згідно з обов'язуючими приписами Чартеру КУК і Бай Лавс предложить ці зміни на X Конгресі Українців Канади. До того часу організація УНО доручає своїм представникам у Президії КУК послідовно проводити враз із іншими здоровими громадськими силами, лінію на структуальне оновлення і демократизацію статуту КУК та омолодження Керівних Органів КУК.

Закінчення Конгресу

Під час урочистого обіду Дня Подяки, на закінчення IX конгресу КУК, молитву провів Владика Борис (УГПЦ), а закінчив обід молитвою проповідник І. Яцентій (ОУЄ). Господар Р. Брик представив гостей за почесним столом: митрополита Кир Максима, Владику Бориса, проповідника І. Яцентія, головного промовця під час обіду Джералда В. Балдвина (представника п. Станфілда, голови Консервативної партії) з дружиною, С. Ребчука (заступника посадника Вінніпегу) з дружиною, віце-президента УККА И. Лисогора, о. д-ра В. Кушніра, президента КУК, сен. П. Юзика з дружиною, колишнього посла М. Мандзюка з дружиною, пню Л. Чайківську та свою дружину. Опісля екзекутивний директор КУК подав до відома ,що надійшла телеграма від прем'єра Канади П. Трудо з привітаннями IX конгресові КУК в двох мовах: англійській та українській, текст якої відчитав, від губернатора Манітоби Бовлса, від голови консервативної партії Станфілда, від посадника Дзюби, голови Конгресу Праці Канади Р. Мек Доналда, прем'єра міністрів Онтаріо Робертса, прем'єра Саскачевану Тачера, міністра освіти провінційного уряду Манітоби, Жидівської Ради Канади, Польського Конґресу Канади і польської редакції „Час", Федерації прибалтійських народів Канади, Владик архиєпископів: Михаїла (Торонта), Андрія (Едмонтон) і Мстислава (ЗСА), президента УНР в екзилі М. Лівицького, д-ра Михайлівського в імені гетьманівни Єлисавети,, від представництв українців: у Бельгії, В. Британії, Люксембурзі, Австралії, Австрії, ЦПУЕН у Німеччині, ред. д-ра М. Стахова, інж. Жуковського (Н. Дакота) та від інших національних організацій (ЛУКЖ) та осіб В. Авраменка. Від УККА склав особисто привіт (у двох мовах) заступник президента И. Лисогір.

Під час обіду на прохання президента КУК вручив Шевченківські медалі 1-ий заступник президента І. Сирник, за визначні заслуги, 15-ом діячам, у тому бл. п. Сарчукові, генеральному секретареві КУК (передано його дружині Анастазії), суддям: І. Соломонові, П. Грещукові (Едмонтон), д-рові Глинці (тепер у Кіото в Японії), М. Бачинському, кол. послові і спікерові провінційного парляменту Манітоби продовж 35 років, кол. послові в Оттаві М. Мандзюкові, тепер ген. секретареві КУК, кол. мін. М. Старові, братові Методієві (Християнських Шкіл, Йортовн,) мистцеві Василеві Кириликові, д-рові В. Кей (Оттава), адв. Т. Гуменюкові (Торонто), д-рові М. Мандриці та п-ні Є. Ситник. Крім того на окремій Науковій Раді відзначено Шевченківською срібною медалею професора д-ра Є. Вертипороха, голову Крайового НТШ Канади, та вручено почесне признання від УВАн К. С. Проданові, кол. довголітньому агрономові в манітобському уряді за осяги і поступ в аґрикультурі.

Головним промовцем під час обіду був Джералд В. Балдвин, провідник опозиції в парляменті в Оттаві, якого представив сен. П. Юзик, а подяку за його промову склав кол. посол М. Мандзюк.

Кінцеве слово під час урочистого обіду виголосив переобраний президент о. д-р В. Кушнір, який очолює КУК від його оснування в 1940 р., себто 28 років.

Вкінці слід згадати, що в неділю 13 жовтня пополудні відбулись наради УНС, що їх відкрив гол. контролер І. Геврик. Доповідь виголосив заступник гол .предс. УНС і його директор на Канаду Б. Зорич, далі гол .предс. УНС И. Лисогір, та гол. радний В. Дідюк. Він і надішле до Редакції точніший звіт.

„У Чехо-Словаччині трохи більше волі, як в Україні..."

Ню Йорк. — В „Ню Йорк Таймсі" з 21 жовтня ц. р., між п'ятьма короткими редакційними статтями була й стаття п. н. „Нова празька реальна дійсність", в якій яскраво і надзвичайно вірно схарактеризовано наслідки совєтської інвазії в Чехо-Словаччині, які насправді звелись до скасування суверенности тієї культурної середньо - европейської держави. Стаття, написана докладно в два місяці після вмаршу совєтських танків до Праги, стверджує жалюгідну ролю, яку примушений грати чеський прем'єр Ольдріх Чернік, що вимагав від свого парляменту ратифікації продиктованого йому договору, який „леґалізує" „дальшу й безтермінову окупацію Чехо-Словаччину." „Нікого не можна обдурити постановами того договору про консультації з празьким урядом, про невтручання Совєтів у внутрішні справи Чехо-Словаччину і т. п. Суттю „нової реальности" в Чехо-Словаччині стало те, що Чехо - Словаччина стала 16-тою совєтською республікою. Вона має дещо більше волі, як Україна або Кіргізія, бо її не примусили ще поставити чеську-словацьку мови нарівні з російською, й вона може ще далі висилати своїх амбасадорів до чужих столиць. Але так само, як Таджикістан і Тюркменія Чехо - Словаччина не може рішати про свою закордонну політику ані про свою політичну й економічну систему. У цьому сторіччі націоналізму накинення колоніяльного статусу Чехо - Словаччині виявиться нестерпним однаково для її народу, як і для совісти світу. Чехи й словаки знайдуть способи, щоб виявити свою відразу супроти того нового невільництва і за ті нові кайдани скажуть Кремлеві заплатити куди вищу ціну, як її можуть тепер здогадуватися володарі Кремлю..."

УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

останньому часі, але за ввесь час".

Гостина Українського Піддуклянського Ансамблю

У газеті „Руське Слово" за липень ц. р. надруковано повідомлення, що в днях 9-16 серпня ц. р. мав гостювати серед українців Югославії Піддуклянський Український Народний Ансамбль з Пряшева, Чехо - Словаччина. Цей Ансамбль гостював там минулого року і викликав захоплення серед українців Югославії, що в більшості походять з Пряшівщини.

Чи після останніх подій у Чехо - Словаччині — окупації тієї сателітної країни большевиками — Український Піддуклянський Ансамбль відвідав українців Югославії — невідомо.

ВИКЛАДИ УКРАЇНІСТИКИ В КАТОЛИЦЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ У ВАШИНГТОНІ

В цьому зимовому семестрі 1968/69 відбуватиметься навчання таких курсів україністики в Департаменті Модерних Мов Католицького Університету Америки: Початковий курс української мови, 3 години тижнево, 3 кредити — викладає ВПреп. о. М. Любачівський. Вищий курс української мови (читання літературних творів), 3 години тижнево, 3 кредити — читає проф. д-р Р. Смаль - Стоцький.

В Департаменті Історії проф. д-р Р. Смаль-Стоцький викладає Історію Совєтського Союзу, 3 години тижнево, 3 кредити. На Теологічному факультеті читає курс Східньо - церковного Права проф. д-р М. Войнар.

Подаємо до відома Українському Громадянству, що в середу, дня 9-го жовтня 1968 р. в год. 12-ій в полудне відійшла у Вічність

бл. п. АННА ПАНЬКІВ

нар. 3. 1. 1917, у Львові, довголітня учителька Рідних Шкіл, пл. сеніор, в'язень большевицьких тюрем.

Муж ІВАН
Дочка ЗЕНОВІЯ ХРИСТИНА
Сестри: СТЕФАНІЯ і МАРІЯ
Сестрінка
Брат ВОЛОДИМИР
ОСИП і МАРІЯ, ЛЮБОВ ПАНЬКІВ (шваґри)

ПОХОРОН відбувся в суботу, дня 12 жовтня 1968, на цвинтар Всіх Святих у Вінніпегу, Канада.

В третю річницю смерти нашого Дорогого Татка

ІВАНА АНДРІЯНОВИЧА ДЯЧЕНКА

замість квітів на Його могилу в Bound Brook складаємо 25.00 долярів на Українську Катедру при Гарвардському Університеті.

ЛЕСЯ ДЯЧЕНКО-КОЧМАН з мужем

Chicago, Illinois

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 19-го жовтня 1968 р. згинув трагічною смертю наш Найдорожчий СИН, БРАТ, ШВАҐЕР, ВНУК і БРАТАНОК

бл. п. Олег Бобяк

на 29-му році життя, інженер, член Капелі Бандуристів.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 24-го жовтня 1968 року о год. 8:30 ранку з похоронного заведення Бугая при Commor & McDougall в Дітройті.

Горем прибиті:

ВОЛОДИМИР і ЕМІЛІЯ — батьки
МАРІЯ і ВІКТОР КОНСВАНТІНІ — сестра і шваґер
КАМІЛЯ БОБЯК — бабуня
ОЛЕНА і ВАСИЛЬ ШКУДОРИ — вуйки з дітьми ЮРКОМ і ХРИСТИНОЮ
РОМАН і ІВАННА БОБЯКИ — стрийки з дітьми ОЛЕСЕМ і АННОЮ
і Родина в Краю та Арґентині

АННА ЦУПРУН

уроджена в Буковині, упокоїлася в Бозі 20-го жовтня 1968 р. о 7-ій год. ранку в Germantown шпиталі по довгій недузі у Філядельфії, Па. на 71 р. життя.

ПАНАХИДА — у вівторок, 22-го жовтня 1968 року о 8-ій год. веч в Українській Автокефальній Православній Церкві св. ап. Андрія Первозванного.

ПОХОРОН — в середу, 23-го жовтня 1968 р. о год. 9-ій ранку. Після цього вивіз на цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокій жалобі:

муж — ПАФНУТІЙ
донька — СТЕФАНІЯ
прибрані діти: ПРОКІП і ВІКТОРІЯ НАУМЧИК з Канади
Парафіяни Церкви св. ап. Андрія у Філядельфії

Подвійне ювілейне свято на „Союзівці"

Ця незабутня подія в житті українських лікарів Америки відбулася 12 і 13 жовтня у славній українській відпочинковій оселі „Союзівка". Тут зібралася щонайменше сотня українських лікарів з родинами з ближчих та дальших стейтів на свій черговий, традиційний, вже 15-ий річний товариський вечір.

Але на цей раз вечір не був подібний на попередні. Це був подвійний 25-річний, з одного боку радісний, а з другого сумний ювілей в житті української лікарської громади радісний і незабутній тому, що тут зібралися ті українські лікарі, які чверть століття тому, тобто 1943 року, закінчили Львівський Медичний Інститут, ставши таким чином повноправними лікарями і тим самим поповнивши лави українських борців за людське здоров'я. Як зазначив у своїй промові один з ювілянтів, д-р Мирослав Орловський, цей випуск лікарів не був подібний на інші випуски з трьох причин. Поперше, не зважаючи на німецьку окупацію, під якою в той час перебував Львів і ціла Україна, Львівський Медичний Інститут (або за польських часів — Медичний Факультет Львівського Університету) чи не вперше за цілу історію опинився фактично в українських руках, тобто, під дійсно українським науково-адміністративним проводом. Подруге, завдяки незвичайно великим стараниям, поєднаним з певного роду „дипломатією" українських науковців, Львівський Медичний Інститут був єдиним вищим навчально-медичним закладом на цілу Україну, на існування якого німецька окупаційна влада дала дозвіл. І, нарешті, 25 років тому в інституті успішно здобули лікарські дипломи ті лікарі, які студіювали й пережили аж три окупації — польську, московсько - большевицьку та німецьку. Не легко то було здобути, враховуючи тяжкі роки воєнного лихоліття.

І ось тут, в одній із красних заль „Союзівки", поруч багатьох інших своїх колеґ за фахом, зібралися також „ветерани" вищезгаданого випуску — д-р Роман Керницький, д-р Маркіян Мигоцький, вищезгаданий д-р Мирослав Орловський, д-р Іларіон Чолган та автор цих рядків. Щодо решти випускників, то їх доля різна. Дехто залишився дома і що з ними — невідомо; декого доля розкинула по всьому світі (Франція, Венесуеля, а двом незабутнім колеґам — д-рам Євгенові Лоцькому та Романові Стеткевичеві ще в дуже передчасному віці довелося відійти у вічність кілька років тому вже на землі Вашингтона.

Ювілейну зустріч вшанували своєю присутністю два старші колеґи, які були в складі професорського персоналу Львівського Мед. Інституту 25 років тому — наші висококваліфіковані добре відомі всій українській спільноті лікарі-фахівці, та активні суспільно-громадські діячі — доценти-доктори Р. Осінчук та Я. Восвідка. В теплому привітальному слові д-р Р. Осінчук, який був першим директором інституту після того як втечі большевиків із Львова 1941 року, зазначив, що відновлення навчання в інституті 1942 року передовсім треба завдячувати великим стараниям, які в цій справі зробив наш славний лікар і великий гуманіст — професор д-р Мар'ян Панчишин.

І ось — і це, на жаль, було сумною частиною ювілейного вечора — рівно 25 років тому, тобто, 13 жовтня 1943 року, при тихому жалобному шелесті так само жовто-золотистого листя старих кореністих лип Личаківського цвинтаря у Львові, було поховано тлінні останки доктора Панчишина, ім'я якого стало легендарним ще за його життя. Помер він лише на 62-му році життя, бо його серце не могло більше витримати всієї тієї, для нормальної людини, здавалось би, абсолютно непосильної праці, якою пройшла ціла велика Людина впродовж цілого свого трудолюбивого життя. На щастя, учень і найближчий співпрацівник проф. М. Панчишина — д-р Р. Осінчук, ще є між нами, в повній силі своєї лікарсько-професійної та суспільно-громадської діяльности.

При цій нагоді хотілося б висловити найщирішу подяку всім тим нашим колеґам-лікарям, які зорганізували цю ювілейну зустріч, як також дирекції „Союзівки" в особах її невтомних керівників Володимира Кваса і Данила Слободяна за технічно - матеріяльне уможливлення зустрічі.

Д-р Юл. Мовчан

Пам'яті імості-піонерки бл. п. Софії Лотовичевої

В Гленкові, під Ню Порком 1 вересня несподівано відійшла у вічність бл. п. Софія Лотович, вдова по бл. п. о. сов. радникові Володимирові Лотовичеві.

Бл. п. Софія Лотович походила з Дрогобиччини в Західній Україні. До Америки прибула 1911 року, в часах коли про українців тут мало знали, а ще менше про католицьких жонатих священиків. Наша іміграція в тих часах була зарібкова, їхали наші люди до Америки з огляду на невідрадні матеріяльні відносини в рідній країні. Наші іміґранти не мали найменшого поняття про життя в Америці, вони ніколи не чули про якісь страйки, не знали про робітничі умовини, бо вони, за малими виїмками, були синами землі.

Та треба признати, що де оселилася горстка наших людей, там переловсім наші люди будували церкви, щоб мали де Богу молитись, хрестити і вінчати своїх дітей. Згодом почали іти прохання до церковних властей в Галичині про священиків. Одним з тих священиків, піонерів, був пок. о. В. Лотович. зі своєю молодою дружиною. Перша їх парафія була в Скрентоні в Пенсильвенії, серед наших вутлеколів. Там довелося о. Володимирові і його молодій дружині пережити тяжкі початки в чужому світі. Парафії в тім часі не були тим, чим тепер, вони були в початковій стадії організації. Зі Скрентону перенесено о. Володимира до Олифанту, Па. Це також околиці копалень. Після того о. сов. Лотович прибув до Брукліна, де був парохом від 1914 аж до 1925 року. Послідня їх парафія була в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Молода імость ділила долю і недолю не лише свойого доброго мужа, але і парафіян, яких їх любили й шанували. Їх гостинний дім був все отвореним, як для священиків так і для світських осіб. Головний Уряд УНСоюзу містився в Джерзі Сіті, то майже всі урядники союзові були частими гостями, яких пок. Софія радо приймала і щедро гостила. В їх домі обговорювались справи парафіяльні, союзові і загально національні. Покійна п-ні Софія була веселої вдачі, гостинна і мала пошану у парафіян, яким часто служила добрим словом потіхи і ради. По смерті о. сов. радника Лотовича, бл. п. Софія перейшла жити до Гленков, в поближу старшого сина, інж. Володимира. Покійна померла на удар серця, на недомагання якого жалілась кілька років. Воно 1-го вересня перестало битись на віки.

Похорони відбулись з церкви св. Духа в Бруклині дня 5-го вересня в четвер. Похоронні обряди відправив впр. о. Микола Вояковський в асисті оо. Пилипа Бумбара і Олександра Гавкалюка. В прощальній проповіді впр. о. Вояковський зобразив тяжке життя дружини священиків, особливо після смерти їх чоловіків. „Жінка священика є для свого мужа тим, чим Симон Киренейський був для Христа, бо вона помагає свойому чоловікові-священикові нести його хрест", — казав проповідник.

Простора церква св. Духа була заповнена парафіянами, особливо старшими, які прийшли востаннє віддати пошану своїй бувшій імості. По обох сторонах домовини асистували зі свічками в руках старші сестриці Серця Христового, які пам'ятали свою імость.

Покійна полишила в глибокому смутку двох синів, Володимира і Лева, невісток, Елисавету і Марію та вісьмох внуків, крім того дальшу родину тут і в Україні. Тлінні останки спочили на цвинтарі св. Івана на Лонґ Айленді.

Хай вільна земля Вашингтона, яку вона полюбила як рідну, буде їй легкою. В. І. П.

М. Д.

Комуністи нараджуються над мировою пропозицією ЗСА

Вашингтон. — Північно-в'єтнамський політрук на Паризькій конференції ЗСА і Північного В'єтнаму, Ле Дук То, який тиждень тому несподівано відлетів з Парижу, перевів наради в Москві й Пейпінгу та вернувся в минулу п'ятницю до столиці Північного В'єтнаму, Ганою. Від того часу відбуваються там засекречені наради над останньою американською мировою пропозицією — твердить американська преса. Ця американська пропозиція зводилась до трьох точок: 1) ЗСА припинять всі налети проти Північного В'єтнаму, 2) Північний В'єтнам визнає недоторкальність здемілітаризованої смуги й не буде атакувати південно-в'єтнамських міст і 3) Паризька конференція перейде до ділових нарад над політичним замиренням, з участю південно-в'єтнамського уряду. У керівних колах південно-в'єтнамських комуністів є, як і в Америці, войовничі „яструби" й примирливі „голуби" і тому Північний В'єтнам отягається з відповіддю. Зрештою, представники Північного В'єтнаму застереглись у тайних закулісових розмовах, що будь-яке порозуміння в цій справі мусить бути надалі засекречене. Згідно з такою тактикою — північно-в'єтнамська делегація на Паризькій конференції відкликала заповіджену пресову конференцію. Тим часом ситуація ніби дещо злагідніла внаслідку „однобостороннього жесту доброї волі", що її проявили американці у В'єтнамі: вони перервали в понеділок 21 ц. м. Північному В'єтнамові 14 полонених, що їх схоплено в липні 1966 р. Задля технічного переведення тієї процедури звільнення полонених — проголошено 36-годинне перемир'я на просторі 288 км миль над Тонкінською затокою, в обширі міста Вінь. Американський важкий кружляк „Ню Джерзі" віддлив з прибережних вод і припинив бомбардування Північного В'єтнаму. В наземних боях продовжувалось затишшя.

Пливаки ЗСА здобули ще шість золотих медаль на Олімпійських Ігрищах

Мехіко Сіті, 21-го жовтня. — Пливаки ЗСА здобули в цьому дні 6 перших місць і золотих медаль в дев'яти конкуренціях плавання Олімпійських Ігрищ. Їхні переможці були „получені з новими світовими рекордами, а пливак Марк Спіц здобув досі вже чотири золоті медалі, дорівнюючи цим досягненням переможному пловцеві в попередній Олімпіяді Дана Шоллендера, також репрезентанта ЗСА. За станом із вечора 21-го жовтня ЗСА здобули вже 68 медаль, в тому 28 золотих, 19 срібних і 19 бронзових, займаючи перше місце в точкуванні країн — учасників Олімпійських Ігрищ перед спортовцями СССР, які здобули досі 40 медаль. Дальші місця займають: Мадярщина — 18 медаль, Австрія — 14, Зах. Німеччина — 14, Франція — 11, Італія — 11, Польща — 10, Велика Британія — 9 і маленька Кенія — 8.

У чвертьфінальних футбольних змаганнях Олімпіяди занотовано найбільшу несподіванку, коли Японія перемогла Францію з рахунком 3:1. Інші висліди футбольних чвертьфіналів: Мехіко —Еспанія 2:0, Мадярщина — Ґватемала 1:0, і Болгарія — Ізраїль 1:1. Тому що вислід зустрічі був нерішенний, вирішено льосуванням, що Болгарія входить до півфіналу.

В кошиковому турнірі в групі А ведуть репрезентанти ЗСА, а в групі Б кошиківці СССР і між цими дружинами відбудуться рішальні змагання за першість Олімпіяди і золоту медалю.

Д-р Антін Жуковський головою...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вої леґіслятури кандидують два свідомі тут роджені українці, а саме: в окрузі Дікінсон-Белфилд старається про перевибір з республіканської партії Майк Олійник, який від 1960 р. репрезентує цю округу в стейтовій леґіслятурі, а в окрузі Вилтон-Вашбурн Павло Петрик, демократ, перший раз старається про вибір до стейтової леґіслятури. Є всі вигляди, що п. Олійник буде знову вибраним, а п. Павло Петрик має всі шанси бути вибраним, бо кандидує у демократичній окрузі, а тому кожу тій окрузі є багато українців, які бажають мати свого чоловіка у леґіслятурі. Треба підкреслити, що оба згадані кандидати є членами Екзекутиви стейтової Філії УККА і тісно співпрацюють з д-ром Жуковським.

БАРИТОН МІСЬКОЇ ОПЕРИ АНДРІЙ ДОБРЯНСЬКИЙ ВИСТУПИТЬ У МОНТРЕАЛІ

Монтреаль. — З ініціятиви Французько-Українського Товариства Квебеку відбудеться в Монтреалі 28 жовтня о 7:30 вечора, в залі Канадійського Клюбу, вул. Шербрук ч. 438 Схід, товариська зустріч-гутірка між українцями і французькими канадійцями. На зустрічі промовлятиме міністер І. Ґабіс, державний секретар провінційного уряду Квебеку. У мистецькій частині виступить відомий молодий бас-баритон із Міської Опери Ню Йорку Андрій Добрянський, який співатиме українські та французькі пісні й арії з опер. З нагоди зустрічі випущено двомовну програмку-запрошення, з репродукцією українського взору.

20.000 ДОЛ. ДЛЯ СВОЄЇ ЦЕРКВИ

Шикаґо. — Впродовж останніх 20 років Сестриство св. княгині Ольги при катедральному православному Соборі св. Володимира зібрало кругло 20.000 дол. для потреб своєї церкви, хоча всіх членок Сестриства є лише 90 осіб, на чолі з довголітньою головою Марією Дякун. Журнал „Українське Православне Слово" з Бавнд Бруку повідомив у числі з жовтня, що Сестриство відзначило в Шикаґо 50-річчя свого заснування.

Посмертні згадки

ІВАН ЛЯШОК, довголітній член Т-ва Клюб Поступовий — 70-ий Відд. УНС в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 7-го жовтня 1968 р. на 73 році життя. Покійний походив з с. Руське Село, пов. Перемишль, Зах. Україна. До УНС вступив 1938 р. Покійний залишив у смутку дружину, сина, 2 замужні доньки, 11 внуків і сестру Марію Куч. Похорон відбувся 10 жовтня 1968 р. з похоронного заведення І. Ковальчика до церкви св. ап. Петра і Павла, а відтак на цвинтар Holy Cross, N. Arlington, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Жук, секр.

ТАРЗАН, ч. 6080. Шукає світла!



— Я не можу нічого побачити, Іто! Я краще зійду вниз по дрова... Щоб могли ми огріти печеру!

— Чим більше досліджую це місце, тим більша його таємниця! — Всюди щось цікавого, куди не подивитися!